

Es compleixen 40 anys del Maig del 68

Albert Lladó, albert@edicat.cat
Fotos Jean-Claude Seine

Ja han passat 40 anys d'aquella revolució, també francesa, que va sacsejar l'ordre preestablert, les antigues maneres de pensar i, fins i tot, les posicions de l'esquerra del moment. Estudiants i obrers, de la mà, van sortir al carrer per reivindicar que la utopia era possible.

Antecedents

Molts són els antecedents i les influències que podrien haver causat el Maig del 68. La Guerra de Vietnam, les guerrilles llatinoamericanes, la mort un any abans de Ché Guevara a Bolívia, la Primavera de Praga – un període d'obertura polític ocorregut a Txecoslovàquia del 5 de gener al 20 d'agost, i que va acabar amb la invasió de la URSS – o, simplement, la falta d'adaptació al ferotge capitalisme que s'estava imposant a tota Europa.

O una barreja de tot. Però, el que és cert, és que el París de finals dels 60 no era comparable a altres parts del món, on la precariedad, la falta de llibertats democràtiques i la

violació dels drets humans eren molt més evidents. Llavors, per què una revolució?

Reacció a l'avorriment

Com dèiem, el món estava en plena convulsió, però França era un país modern, industrialitzat, amb un creixement sostingut. La societat burgesa vivia amb una certa comoditat i enviava els seus joves a la universitat. Uns joves que semblaven que no tenien consciència política. Per això, el veterà periodista Pierre Viensson-Ponté escriu un article el 14 de febrer, al diari *Le Monde*, on parla de l'avorriment de la nova societat francesa i de la passivitat davant d'un món que pateix. És una invitació a l'acció social. Una provocació que funciona en uns estudiants que veuen el seu entorn com a caduc. Calia canviar el món que els havia tocat viure.

De Nanterre a París

Com en tota revolució, hi ha uns fets, molt puntuals i que semblen de poca importància, que desencadenen totes les accions posteriors.

22 de març. A Nanterre, una població als afores de París, una quarantena d'estudiants ocupen durant un dia el rectorat. Protesten per la separació, a la universitat, entre nois i noies. Com a càstig, tanquen el centre l'1 de maig. Ha saltat l'espurna que encén una bomba de rellotgeria.

París es suma a les protestes. Es fan les primeres assemblees i la policia creu que amb repressió pot aturar-ho. És pitjor. Els excessos d'autoritat, i la manca de diàleg, fan que els estudiants cada vegada s'organitzin millor. El sindicats, i el Partit Comunista Francès, no volen implicar-se massa. Després, quan les vagues les fan els treballadors, volen recuperar el protagonisme. Però els líders de la revolta ja són uns altres, escollits espontàniament.

Un país en lluita

En pocs dies, els obrers i els intel·lectuals fan seva la revolució. La societat no pot entendre com se li ha anat de les mans al govern i com ha reaccionat de manera tan violenta. La matinada de l'11 de maig es co-

Cohn-Bendit i Sartre

Daniel Cohn-Bendit – Dany el Vermell –, amb només 23 anys, va ser el líder de la revolta des del principi. Amb ideals anarquistes, i proper als situacionistes, va ser un dels estudiants que va començar la revolució a Nanterre. Quan tot va acabar, va exiliar-se durant 10 anys. Avui, és eurodiputat pel grup Els Verds.

Jean Paul Sartre, filòsof, escriptor i dramaturg, era ja el màxim representant de l'existencialisme francès. Durant la revolta, es va solidaritzar amb els moviments d'esquerra i va encoratjar els treballadors a ocupar les fàbriques.

neix com la "Nit de les Barricades", en què la policia ha de lluitar amb més de 60, distribuïdes al centre de París i construïdes amb les llambordes dels carrers. L'agressivitat, de les dues parts, és extrema.

El 15 de maig, els estudiants entren al Teatre Odèon. El dia següent, els treballadors de Renault ocupen la fàbrica i segresten el director. Hi ha vaga a la majoria d'empreses i més de 10 milions de treballadors, dos terços del total, deixen de treballar per participar a les batalles campals, amb barricades i cotxes tombats, al Barri Llatí. El 23 de maig, un estudiant perd la vida. Milers de ferits, entre policia i manifestants, són la conseqüència directa d'un mes on el país ha estat aturat.

Una revolució efímera

Ningú sabia com acabaria la revolta. El 25 de maig, el primer ministre Pompidu negocia amb els sindicats un augment del 35% del sou mínim, i un 10% de la resta. El president De Gaulle, que ha sortit del país, torna i convoca eleccions anticipades. El 23 de juny, quan el seu partit guanya amb el 60% del vots, la revolució ha acabat.

Molts han volgut veure, en aquest caràcter efímer, un sinònim de fracàs absolut. Però la veritat és que les principals reivindicacions del Maig del 68, com la igualtat per les dones, la importància dels estudiants com a col·lectiu, la fi de la precarietat laboral, posar fre a l'autoritarisme de l'estat o el respecte per les minories, encara són vigents. I, segurament, ho són per aquesta sensació que les injustícies es poden canviar.

Els eslògans

Algunes frases, eslògans i *graffitis* del Maig del 68, amb missatges clarament revolucionaris, han passat a la història:

- "Il est interdit d'interdire" (prohibit prohibir).
- "L'imagination au pouvoir" (la imaginació al poder)
- "Soyez réalistes, demandez l'impossible" (siguem realistes, demanen allò impossible)

on tens el cap?

Al cap de setmana, evidentment. Perquè ESC et proposa el pla perfecte: estada en un dels 46 albergs des d'on podràs practicar activitats que et faran perdre el cap. Prova-ho (si t'atreveixes).

